



Vidury lauko

Kartą prieš Kalėdas aš laukuose paklydau. Na, ko kikenat? Paklydau! Regis, lygumos – kur pažvelgsi, pasaulio kraštas matosi, o maklinėju kaip po rūgpieni: nė krūmelio, nė kupstelio, kur sukt, nežinia. Ir virš galvos tik balta marška, saulės kaip tyčia nematyti. Jaučiu, jau ratais vaikštau. Mėginu eiti prieš vėją, sniegas akis lippo, bet, svarstau, gal tiesiai eidama ką nors prieisiu. Ir tikrai – po valandėlės nubraukiau ledo krislus nuo blakstienų, matau: tamsuoja kažkas tolimoje.

8

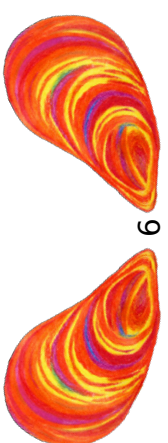
Ir tą pat akimirka viskas dingo. Šleptelėjau visa žliugina į pusnį. Žiūriu – gi priešais mano kiemas. Aš namo šmurkšt, drapanas priemenėj nusimečiau, į šiltus patalus įsirausiau ir akimirksniu užmigau. Iki tamsos parpiau. O kai pabudau, jau pati nenučiuokiau, kur sapnas buvo, ką tikrai mačiau. Bet nuo to karto per Kalėdas man ant pirštų galiukų kibirkštys šoka. Jei kur patamsiais susitiksime, patys pamatysit. Tik liepsnos kasmet vis blankesnės. Gal tuoj jau visai pradings? Kas žino...

7

Ir tada iš rūko išniro laivai. Pusiau perregimi jie siūbavo ant aukšniui bangų. Permatomi žvejai metė nematomus tinklus ir traukė kibirkščiuojančias žuvis. Čia man ir dingtelėjo, kad aš tikriausiai pusny sušalau, štai ir rodosi visokiausi dyvai, o pati tuoj po sniegu į ragą sustirsiu, niekas iki pavasario neras. Užsimerkiau ir žengiau tiesiai į vandenį. Šlapias, rupūžė! Šlapias, bet šiltas. Tekšt, tekšt, tekšt, – lekiu, taškausi. Ir staiga duobė po kojomis – kad niurktelėjau! Vandens pilna burėna, kailiniai ant galvos užsivertė.

Ir tada iš rūko išniro laivai.

Bet čia koja kryptelėjo, aš dribtelėjau, o kai akis pakėliau – jerguteliau! – prieš nosį medis, dangų remiantis. Kamienas – septynišes neapglėbsi, šakos kaip bažnyčios, viršūnė miglose dingsta. Ir nors sakau sau, kad reikia toliau eiti – kam man tas medis, sušalsiu gi tuoj, – bet akių atitraukt negaliu. Ir taip man bespoksant, ant šakų ugnelės sušvito. Iš pradžių mažytės, bet tuoj pakilo, pasklido, jau kone visas medis liepsnoja.



9

Ogi ir jas toji liepsna apėmusi. Degu, bet nesudegu!

Mane toks siaubas apėmė – nebežinau, ar bėgti šalin, kol nuodėgulys į pakaušį nekaukštelėjo, ar arčiau prislinkti ir pasišildyti. Bet kol aš svarščiau, kelias kibirkštėles vėjas pasigavo ir į sniegą bloškė. Vajė, kas pasidarė! Toji ugnis tuoj išsiliejo aplinkui it auksinės marios, sniegą prie pat mano kojų nulaižė ir toliau kyła.

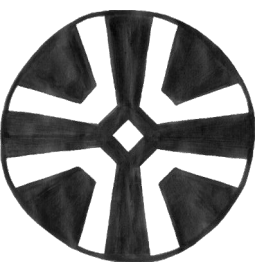
Aš bėgt, tik mažytė sala aplink medį belikus.

Teko man visai prie kamieno priglusti. O toliau kas? Tuoj liepsna žemyn užtelės, ir galas. Bet, jaučiu, nu o o medžio ne karštis tvoskia, o tokia maloni šilumėlė it nuo gyvo padaro. Nugara glaudžiūnisi, žieve glostau, pirštai lyg skruzdėlytės laksto. Pakeliu rankas prie veido –



2

3



4

5